

Ο καπτάά Άγιος!

Η ώρα είναι εξήμισι το πρωί. Σάββατο του Νοέμβρη. Κατά την Ανατολή ίσα που έχει αρχίσει να χαράζει. Όλη τη νύχτα έβρεχε και τώρα φυσάει ένας υγρός, πηχτός αέρας, από τον νοτιά ως τον γαρμμή, που σπρώχνει τα μπαμπακερά σύννεφα κατά τον βοριά και κρατάει τα βαπόρια δεμένα στους ντόκους. Απαγορευτικό. Τσαλαβουτώντας στα λασπόνερα, περνάω τις δεξιμενές του Βασιλειάδη, τις παλιές αποθήκες των τελωνσίων και φτάνω ως τον προλιμένα. Ερημιά παντού. Καμά δεκαριά σκύλοι, απαγκισμμένοι ο ένας πάνω στον άλλο, μυριζονται ξένον άνθρωπο και γαβγίζουν με κακία, φοβούνται όμικς και να πλησιάσουν. Προσπερνάω τα δεμένα βαπόρια και φτάνω στο τελευταίο, που για χάρη του έκανα όλον τον δρόμο ως εδώ πέρα κάτω. Το ΕΞΠΙΡΕΣ ΝΑΪΑΣ, πιο γνωστό ως ΝΑΪΑΣ II, φίλος από τους πιο αγαπητούς, περιμένει ξαρματωμένο, με σβησμένα τα σινάλα, να ανέβουν οι τιμές του σκραπ για να πάει να βρει το ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΗΝΟΥ. Χαζεύω τον γνώριμο, στενό καταπέλτη, τη "γέφυρα" που ενώνει τα δύο φουγάρα, την ανασηκωτή πλώρη, περιμένοντας να χαράξει για να βγάλω μια δυο φωτογραφίες. Από ένα παλιό, κόκκινο Οπελάκι βγαίνει ένας άνθρωπος, που με καπτάει με περιέργεια...

- Θέλετε τίποτα;
- Μπα, όχι, χαζεύω.
- Τέτοια ώρα;
- Τέτοιο πλοίο, τέτοια ώρα.
- Μήπως "είστε";
- Τι να "είμαι";

- Να το αγοράσετε;
- Αν είχα χρήματα ίσως και να το αγόραζα. Αλλά για την ώρα το μόνο που θέλω είναι να το φωτογραφίσω.
- Μήπως είστε δημοσιογράφος;
- Από τον "Ε"...
- Αμ πες μου έτσι. Και για το ΝΑΪΑΣ μόνο κατέβηκες ασημέριωτα στον Πειραιά;
- Όχι μόνο γι' αυτό. Κατά τις εννιά θα πάω εδώ στο ΠΑΤΜΟΣ, να βρω τον πλοίαρχο!
- Ποιον; Τον Πνευματικάκη;
- Ναι, τον καπτά Μαθιό!
- Μου φαίνεται πως δεν τα ξέρεις καλά. Ποιον καπτά Μαθιό; Να μη λες τον "καπτά" Μαθιό. Τον "άγιο" Μαθιό να λες!

Τον άγιο-καπτά Μαθιό Πνευματικάκη λοιπόν... Τον γνώρισα ένα όμοιο χάραμα του Νοεμβρίου του 1996. Μόλις είχε γυρίσει με το ΣΑΜΑΙΝΑ από τη Σάμιο, μετά τη σύγκρουση με το ΚΩΣΤΑΚΟΣ. Είχα ανέβει στη γέφυρα και είχα βρει έναν άνθρωπο που δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που του είχε συμβεί. Μου έδειχνε χάρτες, μου εξηγούσε πορείες, επαναλάμβανε συνέχεια...
- Ήταν σκοτάδι, δεν φαινόταν τίποτα. Τον είδα στα τράντα μέτρα. Έκανα όλο αριστερά, κράτη τις μηχανές, το βαπόρι δεν πρόλαβε να ακούσει...
Σήμερα, πέντε χρόνια μετά, η ιστορία αυτή δεν έχει τελειώσει. Ο κυβερνήτης της πυραυλακάτου, πλωτάρχης Λάζαρης, απαλλάχτηκε με βούλευμα. Ο ίδιος ο καπτά Μαθιός δικάζεται σε δεύτερο βαθμό, στις 9 Ιανουαρίου 2002, ενάντια στην πρωτόδικη απόφαση, που τον έχει καταδικάσει, όπως και τον ύπαρχο κ. Τζοάννο,

σε πέντε χρόνια φυλακή. Τον καπτά-άγιο αυτόν, που, επειδή η Ελλάδα "όπου κι αν πάμε μας πηλώνει", κάποιος τα κατάφεραν έτσι ώστε ακόμη και σήμερα να διηγείται όσα έχει τραβήξει κι από πίκρα να βουρκώνει! Ο Τούρκος που ήτανε δίπλα μπορούσε να τον βουλιάξει!

Καπτά Μαθιέ, πού βρίσκεται αυτή τη στιγμή η υπόθεσή σας;
- Πρωτόδικα καταδικαστήκαμε ο ύπαρχος κι εγώ σε πέντε χρόνια φυλακή ο καθένας.
Ποιες ήταν οι κατηγορίες;
- Πως δεν υπήρχε σκάπουλος στη γέφυρα. Γι' αυτήν αθωώθηκα, αφού ήμουν ο ίδιος στη γέφυρα, οπότε του είχα δώσει εγώ διαταγή να φύγει και ήμουν ο ίδιος στη θέση του. Ύστερα ήταν πως ήμουν κοντά στην ακτή, και ότι ήταν μεγάλη η ταχύτητα, αλλά αυτά ήτανε μονάχα λόγια για να με μπερδέψουνε. Από τη στιγμή που το βαπόρι είχε στροφή 150 μέτρα κι εγώ ήμουνα στα 600-700, και στην μπάντα να κολούσε το τιμόνι δεν γινόταν τίποτα. Κι από την άλλη, όταν τα "δελφίνια", τα HIGH SPEED και οι ΑΙΟΛΟΙ πηγαίνουνε με τριάντα πέντε μίλια, τα δεκατέσσερα που πήγαινε το ΣΑΜΑΙΝΑ τους μοράνανε; Το καταλάβαμε κι οι δικαστές πως αυτά δεν στέκουνε. Το μόνο που έχει απομείνει είναι η κακή παρακολούθηση του ραντάρ, που θεωρήθηκε ότι προκάλεσε το ατύχημα. Στην αρχή καταδικαστήκαμε βέβαια και για τον σκάπουλο, αλλά διαχωρίστηκε η υπόθεση και στην έφεση που κάναμε γι' αυτό αθωώθηκαμε. Κι απομένει η έφεσή μας για το ραντάρ στις 9 Ιανουαρίου.
Για να ξαναθυμηθούμε τα γεγονότα.